

Hebreeën 11: 4: Abel, leven als een offer - HA.

Orde van dienst:

Welkom

Oefenen lied 819 Vrede voor dit huis

Votum en zegengroet

Psalm 66: 5, 7

Wet – Romeinen 12: 1-2

Psalm 40: 3, 4

Gebed

Kinderen: Offer of collecte?

GK 167 Machtig God, sterke rots.

Lezen: Genesis 4: 1-16

Tekst: Hebreeën 11: 4

Preek

Lied 912 Neem mijn leven,

Viering HA - uitleg

Zingen: GK 184 Heer, wij komen vol verlangen

Nodiging

Viering: GK 195 Ik ben het levensbrood

GK 182 Alles in allen zult gij voor ons zijn

Liedboek -oud- lied 444 Grote God wij loven U

Dankgebed

Collecte

Zingen: "Er is een dag" Opwekking 585

zegen

Kinderen: Offer of collecte?

Inleiding op Schriftlezing:

We lezen uit Genesis 4. Dan zijn Adam en Eva uit het paradijs verjaagd. Ze trekken een andere wereld in. Een wereld vol schaduwen en strijd. En bij strijd komt vaak verlies, wreedheid en dood. Dat typeert de wereld uit de voortijd. De wereld van de mensen voor de vloed. Strijd.

Er worden ook kinderen geboren. God zij dank.

Maar zij worden geboren ten oosten van Eden. In een wrede wereld. Onze wereld.

Eva juicht, als zij Kain krijgt: "Met de hulp van de Heer heb ik het leven geschonken aan een man!".

Mooi.

Maar tegelijk: wat spannend. Want hoe zal Kain zijn? Zal hij goed zijn? Zonder zonden? Gehoorzaam aan God? Of heeft de boze al vat op hem?

Wat zullen ze naar hun kleintje gekeken hebben! Wat gaat hij worden?

Inleiding op de tekst:

In Hebreeën 11 krijgen we een hele lijst van 'geloofsgetuigen'. Een lange optocht van heiligen.

Nieuwsgierig kijk je naar voren: wie zou er vooraan lopen?

Wie draagt de vlag?

Ja, dat is Abel.

Voor ons gevoel een beetje vreemd.

Wij zouden Abraham voorop laten lopen. Of Noach. Of David.

Maar Abel?! Wat heeft Abel ons nu te zeggen? Hij leefde maar even.

In de schaduw van de geschiedenis.

We hebben geen bijzondere woorden van hem.

Ja, en toch.

Want Hebrëen 11 zegt: "Door zijn geloof klinkt zijn stem nog steeds, ook al is hij gestorven".

Zijn stem klinkt nog steeds.

Als je goed luistert, leer je iets belangrijks uit het leven van Abel. Zelfs van Abel

Preek:

De geboorte van Kain.

Wat moet dat bijzonder geweest zijn: voor het eerst wordt een vrouw zwanger.

Voor het eerst klinkt het gehuil van een baby op aarde.

Eva, de moeder van alle levenden, juicht. Ondanks de pijn.

Ze noemt haar kindje Kain.

Dat betekent zoveel als 'man'. Er klinkt kracht in die naam. Leven. Eva, de moeder van alle leven, ziet dat God zijn belofte houdt. Zij houdt haar eerste kindje in haar armen en juicht: "Ondanks onze zonde, schenkt God leven!".

Na Kain wordt er nog een jongetje geboren. Die noemen ze Abel.

Abel betekent damp, zuchtje.

Adam en Eva zien hoe teer Abel is. Kwetsbaar in de wrede wereld ten oosten van Eden.

Met Kain belijden ze de kracht van God, die leven geeft.

Met Abel belijden ze de zwakheid van de mens, die sterfelijk is.

Op een dag brengen Kain en Abel allebei een offer voor God.

Natuurlijk hebben Adam en Eva over deze God verteld. Het paradijs was niet ver weg.

Kain is landbouwer en werkt op de akker. Abel is schaapherder.

Kain bouwt een altaar en legt er de vrucht van het veld op. Graan of mais of fruit.

Abel bouwt een altaar en legt daar een dier uit zijn kudde op.

Ze brengen een offer.

Daarmee begint onze geschiedenis met God. Met een offer.

Dat lijkt heel klein.

Want wat is de waarde van een offer? Je verbrandt iets. Wat graan of een schaap. En je bent het kwijt. Dat is de kern van een offer: je geeft iets weg. Je raakt iets kwijt. Je houdt alleen maar as over.

Een sliertje rook.

In de geschiedenis van mensen is dat zonder betekenis. Als je naam wilt maken, moet je iets bouwen. Iets achterlaten waar mensen naar kunnen kijken of over praten. Een groot gebouw zoals Berlage. Een grote overwinning zoals Peter de Grote. Mooie schilderijen zoals Rembrandt. Of een beker waar jouw naam op staat.

Maar wat heb je aan een offer?

Als je goed luistert vind je het antwoord.

Want er staat dat Abel én Kain allebei een offer brachten.

Maar dat de HERE heel blij was met het offer van Abel. Het offer van Kain weigerde Hij.

Waarom? Wat was het verschil?

Dat staat er: "Ook Abel bracht een offer; van de eerstgeboren dieren van zijn kudde koos hij de mooiste uit".

Abel denkt niet: "Nou, ik moet weer een offer brengen. Zonde om een mooi gezond dier te verbranden. Weet je wat: Ik neem dat zieke lammetje wel. Dat blijft toch niet leven".

Nee, van de eerstgeboren dieren neemt hij het mooiste en geeft dat aan God.
Op een vee-tentoonstelling zou het de eerste prijs krijgen. Zo mooi en gezond.
Abel geeft het mooiste wat hij heeft aan God.

In de kerk leren we ook offeren.
Elke dienst komt de collecte-zak langs. We geven geld aan een goed doel.
We offeren tijd als we vergaderen of mensen opzoeken.
We geven tijd en aandacht aan God als we Bijbellezen en bidden.
Maar is het ook echt een offer?
Of graaien we op goed geluk naar een paar vergeten muntjes op de bodem van onze tas?
Neem je echt tijd voor Bijbellezen en gebed of doe je dat altijd even gauw tussendoor. Omdat het moet. In de verloren minuten van jouw leven.
Ruim je echt tijd in om anderen te bezoeken of doe je dat in de verloren momenten van jouw dag.
Omdat jouw film, jouw bedrijf, jouw geld, jouw sport, altijd voorgaat.
Waardoor het er ook vaak niet van komt.
Abel gaf het beste aan God.

En Abel deed dit uit zichzelf.
Er was nog geen wet van Mozes, waarin stond, dat je het niet kunt maken om een verroeste beker of een rottende kolf mais of een ziek schaap aan God te offeren.
Dat doe je bij mensen niet eens.
Stel je komt op een verjaardag en je geeft een oud, verlept bosje bloemen. Het heeft bij jou al twee weken op tafel gestaan en je wilt het weggooien, maar je denkt: 'O, weet je wat, Irma is jarig, ik kan dit bosje wel aan haar geven!'.
Wat zou Irma denken?
Abel beseft dit.
Hij bedenkt zelf om het beste wat hij heeft aan God te geven.
Hij wordt niet gedwongen. Het komt uit zijn eigen hart. Een offer heeft pas écht waarde als het uit je hart komt. Als je het zelf bedenkt.
Uit jezelf denk je: "Ik moest eens langs Irma gaan. Laatste vertelde ze me, dat ze het moeilijk had. Hoe zou het met haar zijn".
En je gaat er langs.
En weet je wat Irma dan zegt: "Wat fijn dat je aan me dacht en dat je gekomen bent!".
Irma bedoelt: 'Wat mooi, dat ik een plek in je hart heb!'.
Want dát is het mooiste.

Zo reageert de HERE ook: "Wat fijn dat je aan me dacht, Abel!".
In Hebréeën 11 staat het zo: "God zelf liet zich prijzend uit over zijn gave".
Niet omdat het zoveel was. Daar gaat het God niet om. Heel de kosmos en alle goud en zilver is van hem. Alle dieren worden door zijn kracht geboren.
De Here was blij, omdat zijn offergave vertelde dat de HERE een plek had in Abels hart.

In Hebréeën 11 staat: "Door zijn geloof had het offer dat Abel bracht meer waarde dan van Kain".
Wat was daar dan zo bijzonder aan? Aan dat geloof van Abel?
Waarom was dat beter dan dat van Kain?
Kain bracht toch ook een offer? Geloofde dus ook dat God bestaat?
Waarom was dat offer van Abel dan beter?
Omdat Abel verder kijkt, dan dat mooie, gezonde dier uit zijn kudde.
Hij ziet achter al het zichtbare de onzichtbare God.
Hij kent de kracht van deze onzichtbare God, die al het zichtbare heeft gemaakt.

Hij beseft: voor deze machtige God is alleen het beste goed genoeg. Deze God doe je niet af met een paar verlepte bloemen of een paar vergeten muntjes op de bodem van je goedgevulde boodschappentas.

Hij kent de kracht van God en dat geeft Abel ook hoop.

Want hij staat met zijn beide benen in een gebroken schepping. Een akker waar opeens onkruid groeit. Waar hij de rouwkreet hoort van de struisvogel. De pijn ziet in de relaties tussen mensen. De wreedheid.

Hij beseft de betekenis van zijn naam, die Adam en Eva hem gaven: Abel.

Zuchtje. Damp. Wat is hij kwetsbaar!

En nu kijkt Abel bij zijn altaar omhoog. Naar God.

Abel verwacht iets van deze God: verlossing.

Er zit hoop in zijn hart. Hoop op de Schepper, die verlossing van het kwaad heeft beloofd.

Dat is het verschil tussen Kain en Abel.

Kain kijkt naar wat hij verliest, als hij zijn offer op het altaar legt.

Abel legt zijn offergave op het altaar en kijkt omhoog naar de God van wie hij verlossing verwacht.

Maar: als Abel dat al deed, dan hebben wij nog veel meer redenen om omhoog te kijken.

Want wij weten, dat God zelf ook een offer heeft gebracht voor ons.

Op het altaar Golgotha offerde hij zijn eigen Zoon voor ons.

Daar denken we aan terug bij het avondmaal.

Hij offerde geen uitgedoofde ster uit een vergeten sterrenstelsel. Geen engel. Geen dier.

Hij gaf het allermooiste: zijn eigen zoon.

Daarmee laat hij ons zien hoeveel we hem waard zijn. Dat wij een plek hebben in zijn hart.

Het bloed van zijn eigen zoon vloeide in de aarde en wie goed luistert hoort woorden van verzoening.

En dat is het mooiste.

Abel bracht een offer.

En de HERE was daar blij mee: "Wat fijn, dat je aan mij denkt, Abel!".

Ook wij mogen offers brengen.

Omdat het offer het geheim is van iedere relatie. Omdat het offer de liefde laat zien. Het offer van je tijd. Het offer van je aandacht. De zelfverloochening.

Soms is het mooier om een kaart met lieve woorden te krijgen, dan een gouden horloge omdat iedereen dat krijgt, die 40 jaar bij de zaak is.

Als je zomaar voor de deur staat: "Wat fijn dat je aan me denkt!".

Dat is het leven van een christen: een levend offer.

Zo zit je in de kerk.

Niet: wat gaat me dit kosten?

Maar: wat kan ik geven van mijzelf?

Zo ga je door de wereld. Als een levend offer.

Dat betekent: je leven zelf is het offer. Een offer voor God en een offer voor je naaste.

Een offer lijkt heel klein.

Een mooie gebouw of een gouden medaille lijkt veel indrukwekkender.

Maar het is maar schijn.

Want juist een offer laat iets zien van wat de wereld werkelijk nodig heeft: de liefde.

Abel loopt voorop in die lange optocht van geloofsgetuigen.

Hij draagt de vlag. Sluit je bij hem aan. Breng het offer van je liefde aan God en aan je naasten.

Amen.